

ΓΡΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

[Καρόλ. Μονοζέ]

Οι δύο αντίπαλοι έφθασαν εις τόν τόπον τής πάλης, μίαν πολυτελή και κατάφοτο αίθουσα έστιατορίου. Τό τραπέζι ήταν έτοιμο, στρωμένο, γεμάτο εκλεκτά φαγητά και ποτά, με σερβίτσια για δύο πρόσωπα. Αντίπαλοι ήσαν ο κόμης Ερνέστος και ο κόμης Φαλιμπέρ, εύγενεις, άνεπτυγμένοι κι άκμαίοι. Είχαν λογομαχήσει τήν προηγούμενη ήμερα στη Λέσχη και εκρήθη άπαραίτητος ή μονομαχία. Άν και οι δύο τους ήσαν δυνατοί και στό σπαθί και στό πιστόλι, δέν καταδέχτηκαν νά καταφύγουν στό δπλα. Λαιμαργοι και οι δύο, φαγάδες, κοιλιόδουλοι, άπεφάσιαν νά μονομαχήσουν με φαγοπότι. Θά έγίνετο μία μονομαχία άντοχής στό φαί, μονομαχία πεισματώδους μεχρι θανάτου.

Μόλις εκάθησαν στό τραπέζι, οι μάρτυρες, οι όποιοι ήσαν ξεπλωμένοι γύρω στους καναπέδες, εφώναξαν!

— Εμπρός, κύριοι!

Η πάλη άρχισε στός έξι τή απόγευμα. Τό γεύμα τών δύο αντίπαλων άπετελείτο από ζαλομαγειρευμένα φαγητά, τά όποια καταβροχθισαν και οι δύο τους με λαιμαργίαν. Μόλις τό γεύμα αυτό έτελείωσε, οι μάρτυρες, διέταξαν τά γκαρσόνια νά σερβίρουν εκ νέου. Τό δεύτερον γεύμα παρετέθη άμέσως. Άπετελείτο από μεγάλες μερίδες και εκλεκτό κρασί.

Αυτή τή φορά οι δύο αντίπαλοι έτρωγαν σοβαροί και ήμίλητοι, χωρίς νά μειδιούν, όπωσ προηγούμενος. Μιλούσαν όμως και ειρωνεύετο ο ένας τόν άλλον.

— Αδές; οι τσίχλες, κόμη Ερνέστε, είνε θαυμάσιες! έλεπν ο κόμης Φαλιμπέρ.

— Τι λέτε, φίλε μου, απήντησε ο κόμης Ερνέστος. Δέ συμμερίζομαι καθόλου τή γνώμη σας. Μάζ έχουν φέρει τζινέβρα και οι τσίχλες δέν πηγαίνουν καθόλου με αυτό τό κρασί.

— Μήπως σάς πειράζουν στό στόμαχι, κύριε κόμη;

— Τι λέτε, φίλε μου; Είμαι διατεθειμένος νά φάω όλόκληρο ταυρο.

Οι μάρτυρες παρηκολούθησαν και τό δεύτερο γεύμα με κατάπληξιν. Οι δύο αντίπαλοι τό έτελείωσαν και αυτό και πήραν τόν καφέ τους. Είχε βραδυάσει.

— Τι λέτε, δέν είνε ώρα νά δειπνήσουμε; ρώτησε ο κόμης Ερνέστος τόν κόμητα Φαλιμπέρ.

— Είμαι προθυμότατος, φίλε μου! Και έχω μία πείνα!...

Οι μάρτυρες διέταξαν τά γκαρσόνια νά σερβίρουν τό δείπνο. Έσερβίρθησαν πράγματι κοσμομέ, κρύα ψητά, παραβίτες, σαλάτα ρωσική, κρασιά τού Ρήνου, τού Πόρτο και σαμπάνιες.

Οι δύο φίλοι άρχισαν νά τρώνε, χωρίς νά χάσουν τήν άταραξία τους. Ο Ερνέστος έτρωγε με έπίδειξη και ο κόμης Φαλιμπέρ με ήσυχίαν και μεθοδικότητα. Αι ειρωνείες δέν έλειπαν.

— Μήπως έβάρυνε τό στομάχι σας, φίλε μου;

— Κάθε άλλο! Μόλις τόρα άρχίζει νά μου άνοιξη ή όρεξις.

Έν τούτοις τά μάγουλα τού Ερνέστου άρχισαν νά κοκκινίζουν.

Ο Φαλιμπέρ τό άντελήφθη και τόν ρώτησε:

— Θέλετε ν άνοίξουμε τό παράθυρο;

Ο Ερνέστος, τού έρριξε μία ματιά θυμού. Τό δειπνον εξακολούθησε. Δύο από τούς μάρτυρες άποκοιμήθησαν, οι άλλοι επέβλεπαν εκ περιτροπής τούς αντίπαλους.

Έξαφνα ο Ερνέστος θέλησε νά τραγουδήση. Οι μάρτυρες όμως τού τό άνηγόρευσαν, διότι, καθώς ειλαν, τό τραγουδι συντελεί εις τήν χώνευσιν, και διά λόγους εύπρετίας.

— Λοιπόν ύποχωρείτε; τόν ρώτησε ο Φαλιμπέρ.

Ο Ερνέστος εκάγχασε σαρκαστικά; και ήπιε τρία ποτήρια σαμπάνιας, τό εν άπάνω στό άλλο.

Ο Φαλιμπέρ ήπιε κι αυτός άλλα τρία.

Έξαφνα ο Ερνέστος έχλώμασε κι άποκώπησε στό τραπέζι.

— Υποχωρείτε; τόν ρώτησε ο Φαλιμπέρ. Εμπρός, ζητείστε συγγνώμη.

— Νά ξαναδειπνήσουμε! εφώναξε ο Ερνέστος; με πείσμα.

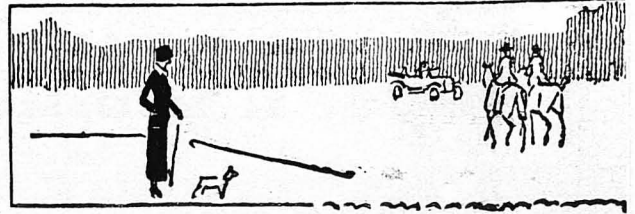
Φαινόταν πως είχε άποκτηση νέας δυνάμεις και ρίχτηκε με λαιμαργία στό στρείδια και στό κρασί Μπορντό που σερβίρθησαν εκ νέου τά γκαρσόνια. Ο Φαλιμπέρ τόν ακολουθούσε βήμα προς βήμα. Σιγά σιγά όμως ο Ερνέστος άρχισε νά λιποψυχή. Έτρωγαν άργά.

Έξω είχε άρχισει νά ημεμερώνη.

Ο Ερνέστος εφάνετο άποκατωμένος. Θέλησε νά έγείρη πρόποσιν εις ύγειαν τού Λουκούλλου. Δέν κατώρθωσε όμως; νά στηριχθή στό πόδια του, άφησε ένα είδος γυλλισμού, έταλαντεύθη και ξαπλώθηκε χάμο νεκρός!

Οι μάρτυρες ήσαν έντρομοι. Ο Φαλιμπέρ εξακολουθούσε νά τρώγη...

Κάρολος Μονοζέ

ΞΕΝΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΣ

Φουρτουνασιμένη ή θάλασσα βουίζει,

οι άνεμοι φυσάν με ταραχη.

Στό βράχο τής κορμάκι τής στρηξεί,

και κλαίει μία κοπέλα μοναχή,

στο κεφάλι ιτηάς φορεί στεφάνι,

πού σειούτανε σιμά στη ρεματιά,

στά κύματα που άφρίζουνε, όσο φθάνει,

κυττάει με προσεκτική ματιά.

— Χρόνος, καιρός επέρασε και πάγει,

κι έννιά μακρές ήμέρες παρεκτός,

Γιατί πιστευθήσε, φως μου, στά πελάγη,

γιατι μες στους κινδύνους θαρρετός;

Πάυσε πιά, πάυσε, θάλασσα μεγάλη,

ας στό καλό μοι άνάπανσι κι άδειά.

Άχ! Τ είνε ή δική σου άνεμοζάλη,

μπρός στη φουρτούνα που έχω στην καρδιά;

»Πραγματευτής, πού άπ' τά κέρδη χάνει,

μ άπελπισιά τά κύματα τηρά,

Μά πόσα ο βίος όλου τού κόσμου κάνει,

σαν χάσω εσένα, μόνη μου χαρά;

Σέ περιγιάλια αν άραξεις σπαρμένα,

χρυσάφι και διαμάντια χαροπά,

Κόρη θαύρης πλουσιότερο από μένα,

μά όχι σαν εμέ νά σ αγαπά.

»Πώς μπόρεσαν νά πούν; Πώς τάχη ή φύσι

τίποτε πειά δέν κάνει για ζήμιά!

γιατι λοιπόν μες στα νερά ν άρίστη

βροχώματα νά στεκόμα ριζμιά;

Τό βλέμμα, άχ! τόν βράχο δέν ξανοίγει,

πού βαθυκορβίει ή άρηι ή γαλανή,

σπ' τό καράβι, τόν λεβέντη πνίγει,

κι άφήνει τήν κοπέλα νά θρηνη.

Έτσι θλιμμένη κλαίεται εκεί πέρα

και ραίνει για τόν φίλο τό γλυκό

με στεναγμούς κάθε πνοή τού άέρα,

με δάκρυα κάθε κύμα όρμητικό.

Με μιάς θοροει: Τό κύμα παραδέρνει

Τ αγαπητού της τό κουφάρι τό όχρω,

Σάν κρινός που λυγεί, τό σωμα γέρνει

και χάνεται στό κύμα τό ψυχρό!

Ο ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Καθώς γυρνούσα μοναχός σε κάποιο μονοπάτι,

άκούω δύο γεροκόρακες, συμβουλευόνταν κάτι.

Άκούω τόν ένα κι έλεγε: «φίλε και σύντροφέ μου,

πού πέρνουμε στό σήμερα τό πρόγευμά μας, πέ μου;»

—«Σ' εκείνη τή χαράδρα εκεί, πούχει αγριάδα τση,

ιππότης ζείται, τώρα θά τόν έχουνε σκοτώσει.

»Κανείς δέν ξέρει πά στη γή που κείται τό κορμί του,

παρά μονάχα ο γέροκακς, ο σκύλος και ή καλή του.

»Ο σκύλος πάει και κυνηγ' μες' στό βουνά, στό δάση,

ο γέροκακς ζητεί ψηλά κανά πουλι νά πιάσει.

»Άλλου καλού αγαπητικιά ή γυναίκα του έχει γίνει,

έτσι προγευματίζουμε και οι δύο μας με ειρήνη.

»Σ'ν κάθεται πά στό λαιμό, κόφτεις και τρώς κομμάτια,

γ'ν βγαίνω τά ωραία του, τά γαλανά του ματια.

»Παίρνει ο καθένας τά μισά χρυσόξανθα μαλλιά του,

και προσφυλάει από βορριά και χιονία ή φωλιά του.

Κλάμα τού γίνεται πολύ, πολύς γίνεται θρήνος,

μά δέν γνωρίζει ούδ' κανείς, πού νάχη πάει εκείνος.

Και στό χλωμά τά πόδια του και στό γυμνά του χέρι.

γυρνούσιν εδ'ω, γυρνούσιν εκεί αιώνια τ' άερα!

Μενάφρ. Γ. Βιζυνηού